

NS-Nieuwsbulletin

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1140

19.01.2025 (136)

De opvoeding van een boosaardig genie

door Gerhard Lauck

Deel 6

Hoofdstuk Drie Clandestiene activiteiten

Als we vijftig mannen als Gerhard Lauck hadden, zouden we de macht grijpen!

"Kameraad X"

Naoorlogs Europa

Aan het einde van de Tweede Wereldoorlog was Europa in wezen verdeeld in het door de Amerikanen gedomineerde Westen en het door de Russen gedomineerde Oosten.

De Europeanen waren niet blij met deze "bezetting".

Velen van hen beschouwden de Amerikanen gewoon als de *minste van twee kwaden*. In tegenstelling tot de meeste Amerikanen zagen ze de VS en de USSR niet altijd als "good guy" en "bad guy" in een dodelijk gevecht over vrijheid versus tirannie.

In plaats daarvan werden ze gezien als twee rijken die verwickeld waren in een turfoorlog. Deze rivaliteit kon inderdaad escaleren in een grootschalige oorlog. Maar beide rijken leken de voorkeur te geven aan schermutselingen in de vorm

van kleine "penseeloorlogen" in de marge.

Het is duidelijk dat de "gouden kooi" in het Westen comfortabeler was dan de harde "goelag" in het Oosten. Toch waren sommige mensen bezorgd dat *de decadentie van het Westen* op de lange termijn nog *schadelijker zou zijn* dan *de onderdrukking in het Oosten*.

Toen het Westen de Hongaarse revolutie van 1956 niet steunde, raakten zelfs de meest overtuigde anticomunisten gedesillusioneerd in de Amerikaanse regering in het bijzonder.

In het Westen werden particuliere organisaties opgericht om steun te verlenen aan ondergrondse verzetsbewegingen in bezette landen. Ze ontvingen geen hulp of steun van de overheid.

Ik heb een grote rol gespeeld in dit werk!

Sommige westerse regeringen *tolereerden* deze organisaties. Anderen *bestreden* ze actief! Sommige namen een houding aan die ergens tussen beide uitersten in lag. We noemen ze "veilige landen", "vijandige landen" en "neutrale landen".

Natuurlijk bogen deze particuliere organisaties zich in alle bochten om *tolerantie* aan te moedigen in plaats van *vervolging*! Dit betekende *strikte legaliteit* waar en wanneer mogelijk. Zelfs waar afwijkende meningen *verboden waren*, moest het verzet *strikt geweldloos zijn*!

De steun van deze particuliere organisaties nam verschillende vormen aan. Mijn bedrijf was gespecialiseerd in het leveren van dissidente literatuur.

Bij dit werk waren landen en rechtssystemen betrokken die - naar Amerikaanse maatstaven tenminste - geen respect hebben voor de vrijheid van meningsuiting. Waar een terloopse opmerking tegen een vriend, opgevangen door een vreemdeling die naast je staat in de metro of naast je zit in een restaurant, *je in de gevangenis kan doen belanden*. Dissidenten zaten soms maanden of zelfs jaren in de gevangenis voor geweldloze gedachtemisdaden.

Mijn eerste deportatie

Ik boekte nog meer vooruitgang op deze reis dan op de vorige. Alles verliep soepel. Ik reisde uitgebreid door het hele land en legde veel uitstekende contacten.

Nadat ik een korte toespraak had gehouden, moest ik naar een andere provincie ver weg vliegen. Er was niet genoeg tijd om de trein te nemen, omdat ik de volgende dag de hoofdspreker zou zijn.

Mijn vriend en ik zagen allebei hetzelfde mooie meisje. Hij stelde voor dat ik een poging zou wagen. Ik herinnerde hem eraan dat ik de volgende dag wegging. Dus moest hij dat maar doen. Vele jaren later hadden we een toevallige ontmoeting

in een ander land. Het bleek dat hij met haar getrouwd was! De gelukkige hond!

De organisator was zo tevreden dat hij me uitnodigde om dezelfde toespraak een paar weken later in een andere stad te houden. Het publiek daar was nog ontvankelijker. Nadat de bijeenkomst officieel was afgelopen, stonden Wolf-Dieter Eckart en zijn vrienden erop om met mij op de foto te gaan.

Ik verliet die provincie op dezelfde dag.

De volgende dag was ik op bezoek bij een vriend in een andere provincie. De telefoon ging. Na een kort gesprek wendde hij zich tot mij en zei: *Dat was mijn zoon. Er staat iets in de krant over een Amerikaan die gisteren een toespraak hield in Hamburg en gedeporteerd werd. Zou dit iets met U te maken kunnen hebben?*

We waren allebei in de war. Ik was duidelijk niet uitgezet. Ik zat daar! Het leek allemaal vreemd.

Ik besloot de trein terug naar Hamburg te nemen. Voordat ik in de trein stapte, kocht ik de plaatselijke krant. Al snel vond ik een artikel met mijn foto. Het bijschrift luidde: *Gerhard Lauck: Spoorloos verdwenen*. Het artikel zelf beweerde dat ik gedeporteerd was.

Toen ik terugkeerde naar de stad in kwestie, vroeg ik het aan een vriend: *Stond er hier iets in de krant?*

Hans lachte en zei: *Je hebt HOOFDLETTERS gemaakt in de HAMBURGER MORGENPOST!*

Hij liet me het artikel zien. En ja hoor, daar stond ik! Maar ik was nog steeds in de war over de bewering dat ik gedeporteerd was. Ik sprak met een advocaat. (Als jonge man was hij verdediger geweest bij het zogenaamde Neurenberg Tribunaal... Overigens had hij ook een bloedverwant die, als het zwarte schaap van de familie, naar Amerika was gevlucht).

Hij vertelde me dat "uitzetting" verwees naar een "uitzettingsbevel". Niet de deportatie zelf. Ik moest bedenken dat er een arrestatiebevel tegen me uitgevaardigd was. Ik zou in hechtenis worden genomen en dan op het vliegtuig het land worden uitgezet.

Arrestatie ontlopen zou niet al te moeilijk zijn geweest. Maar het was toch tijd om terug te keren naar Amerika.

Ik besloot om "er met een knal uit te gaan".

Het eerste wat ik deed was de resterende tijd goed gebruiken. Ik organiseerde een succesvolle import.

Daarna bezocht ik een bijeenkomst van de NPD (*Nationaldemokratische Partei Deutschlands*) in een klein stadje. Een vreemdeling liep naar me toe en vroeg of ik Gerhard Lauck was. Ik antwoordde terloops: *Ik hoorde dat hij al gedeporteerd is*. Een vriend die tegenover me zat, moest bijna hardop lachen. Toen stapte hij naar buiten om een sigaret te roken. Terwijl hij voor de deur stond te roken, kwam er

een andere vriend aan (die zijn zoon Adolf had genoemd).

Hun gesprek ging als volgt:

De politie is bij mij langs geweest. Ze waren op zoek naar Gerhard. Ik heb ze verteld dat ik niet weet waar hij is. Weet jij het toevallig?

Ja, hij is binnen!

Hij dacht dat het een grap was. Tot hij binnenkwam en me zag.

Het tweede wat ik deed was een publieke verklaring uitgeven dat ik nog een toespraak zou houden met de titel: *Waarom ik mijn uitzettingsbevel niet erken!* Compleet met tijd en locatie. Toen maakte ik een opname van mijn toespraak en deed het onverwachte: *Ik kwam daadwerkelijk opdagen om de toespraak te houden!*

Niemand verwachtte dat van me. Zelfs de politie niet. Ze hadden maar twee man. Mijn gevolg was groter dan zij. Bovendien was mijn kleinste "lijfwachter" groter dan die van hen. Mijn grootste lijfwachter deed hen in het niets verdwijnen. Zijn grijns alleen al verraadde wat hij dacht: *Kan ik ze nu doden, baas?*

Een politieagent vroeg me nerveus of ik hem wilde vergezellen naar het politiebureau. Ik voldeed vriendelijk.

Bij aankomst, legde ik uit: *Ik heb al een vliegticket. Ik heb echter alle mogelijke reisverbindingen gecontroleerd, zowel over land als door de lucht. De ENIGE manier waarop ik mijn vlucht kan halen is als ik de trein neem die deze stad over drie kwartier verlaat.*

De vlucht was vanaf een luchthaven in Luxemburg. Ik had inderdaad alle opties onderzocht met een reisbureau.

Hij ging het zijn meerdere vragen. Vijf minuten later kwam hij terug. Een politiewagen bracht me naar het treinstation. Ik stapte op de trein. Eén politieagent stapte bij me in de trein. Ik verwachtte dat hij me de hele weg naar het vliegveld zou vergezellen. Maar hij stapte uit bij de laatste halte binnen de stadsgrenzen. Ik was alleen en vrij!

Ik overwoog om in het land te blijven, maar besloot het niet te doen.

Een paar maanden later, terug in de Verenigde Staten, ontving ik een grappig krantenartikel uit dat land. Een journalist had op de een of andere manier ontdekt dat niemand me helemaal naar het vliegveld had begeleid. Niemand had ooit bevestigd dat ik het land had verlaten. Hij speculeerde dat *ik daar misschien nog steeds in het ondergrondse opereerde!* Ik moest er hartelijk om lachen. Hij had tenslotte bijna gelijk.

Deze publicatie was het orgaan van de West-Berlijnse afdeling van de Oost-Duitse communistische partij, de *Socialistische Eenheidspartij*.

Mijn leven in de ondergrondse

Natuurlijk woont en werkt de overgrote meerderheid van de dissidenten in hun eigen land. Hun voordeel is dat ze het van binnen en buiten kennen. Hun nadeel is dat de politieke politie vaak weet, of op zijn minst vermoedt, wie ze zijn.

Ik val in een andere categorie, omdat ik in het Westen woon. Mijn bezoeken zijn relatief kort: dagen, weken of maanden aan een stuk. Tenzij ik in de gevangenis zit, dan zijn het jaren.

In de beginjaren verliep mijn eerste ontmoeting met een ondergrondse cel meestal als volgt.

Laat in de avond of zelfs midden in de nacht wordt er op de deur geklopt. Een slaperige man opent de deur om te zien wie het is. Ik sta daar. Een verbaasde blik: *Ik wist niet dat je zou komen! Kom binnen! Kom binnen!*

Heb je honger? Kom mee naar de keuken. Ik haal wat te eten voor je.

Als er tijd is, brengen we uren, zelfs de hele nacht, door met kletsen en elkaar leren kennen.

We moeten vertrouwd raken met elkaar. Dit omvat kennis van de thuissituatie, werk en gebruikelijke dagelijkse routine.

We moeten een persoonlijke band vormen naast de abstracte band die al bestaat. Natuurlijk maakt dit het latere nieuws over hun lot persoonlijker. Dit zijn mensen die ik ken, geen statistieken.

In de begindagen ging dit vaak gepaard met alcohol. Sommige dissidenten zouden je niet vertrouwen als je NIET met hen dronken werd en je "ware aard" onthulde. Anderen vertrouwden je niet als je WEL dronken werd. Ofwel omdat je niet tegen drank kon, ofwel omdat je duidelijk een gedisciplineerde dronkaard was! Ga maar na!

We moeten ons eigen "communicatiesysteem" ontwikkelen. Bepalen hoe en wanneer we in de toekomst contact met elkaar opnemen, wanneer telefoontaps en zelfs directe surveillance de zaken ingewikkeld zullen maken.

Mijn stomme grappen kwamen hier vaak goed van pas.

Elke cel moet zijn eigen eenvoudige code hebben voor ten minste een paar basisbegrippen. Elke code is *anders*. En ik moet *ze allemaal onthouden!* Naast tientallen namen, adressen en telefoonnummers. Ondanks uitputting en stress. Soms ga ik dagenlang zonder slaap, altijd in beweging, altijd proberend de politieke politie een stap voor te blijven.

We moeten een koers en de volgende stap voor ons beiden bepalen.

Ik moet de nieuwe collega beoordelen. Zijn mogelijkheden en beperkingen. En

vooral de veiligheidsrisico's. En ik moet voorzichtige, soms heel subtiele, extra veiligheidsmaatregelen nemen.

Dit zou wel eens onze enige kans kunnen zijn voor een dergelijke bijeenkomst!

Ons volgende contact zou indirect kunnen zijn. Misschien een kort en zorgvuldig geformuleerd bericht. Misschien weken later. Ik moet erop kunnen vertrouwen dat de ontvanger deze boodschap begrijpt en de juiste actie onderneemt. Zelfs als het triviaal of ronduit dwaas klinkt... Ja, zelfs als het betekent dat ik een bowlingwedstrijd of een verjaardagsfeestje moet missen.

Familieleden zijn vaak aanwezig bij het begin van de ontmoeting. Een blik van angst op het gezicht van de vrouw is niet ongewoon. Ze kent de mogelijke gevolgen die de ondergrondse activiteit van haar man kan hebben voor haar hele gezin. Ik ben de belichaming van die angst. Ik ben niet alleen de postbode die de dienstplicht aflevert. Ik ben ook de dienstplichtraad zelf.

Later wordt dit veel gemakkelijker. Ten eerste kent iedereen mijn reputatie. Ik hoef mezelf niet aan hen te bewijzen. Ten tweede heb ik meestal te maken met mensen uit de eerste linie, of in ieder geval met ervaren en betrouwbare mensen uit de tweede linie. Velen van ons kennen elkaar. We hebben in het verleden samengewerkt.

Natuurlijk trekt deze concentratie van enkele bekende activisten de aandacht van de politieke politie. Als ze vermoeden dat er een "Westerse agent" in de buurt is, escaleert deze nieuwsgierigheid tot een voedingswoede.

Af en toe werd mijn komst gezien als een goed moment om een feestje te bouwen! Meer had ik niet nodig. Nog meer mensen die van mijn aanwezigheid afwisten. En feestvieren en drinken.

Natuurlijk drong ik er altijd bij de bestuurders op aan om zich aan de snelheidslimiet te houden. Ik wilde niet dat een routine verkeerscontrole zou resulteren in mijn identificatie en arrestatie. Helaas werden deze instructies niet altijd opgevolgd. Toen we een keer aan de kant werden gezet, was ik aangenaam verrast dat ik niet ter plekke werd gearresteerd. Maar ik moest er wel aan denken dat mijn aanwezigheid in het gebied bekend was geworden.

Een andere keer stond mijn chauffeur erop om me een aantal interessante plekken te laten zien. Omdat ik wist dat er een grote kans was dat ze bewaakt zouden worden, sloeg ik het aanbod af. Maar hij accepteerde geen "nee" als antwoord. Op een gegeven moment overwoog ik om uit het rijdende voertuig te springen. Maar dat zou niet alleen gevaarlijk, maar ook opvallend zijn. Gelukkig liep alles goed af.

Toen ik dit later hoorde, klaagde een andere collega: *Als de politie had geweten dat je in de buurt was, zou dat de EERSTE PLAATS zijn geweest waar ze hadden*

gekeken!

Aan de andere kant heb ik Wilfried-Arnulf wel geccomplimenteerd met zijn kunstboeken. En zijn ongewone huisdieren.

Op een keer reed onze gids in het voertuig voor ons. We wisten de weg niet dus we moesten hem volgen. Natuurlijk reed hij harder dan de toegestane snelheid. Mijn chauffeur en ik waren hier allebei nogal ongelukkig mee. Christian Worch gaf commentaar: *Soms denk ik dat ik al onze mensen moet laten doodschieten wegens incompetentie. Dan moet ik mezelf laten doodschieten omdat ik al onze mensen heb doodgeschoten.*

Veel van deze activisten hadden ervaring. Ze waren echter gewend aan een lagere intensiteit van politieactiviteit. Er golden andere regels en procedures als de politie wist dat ik in de buurt was. Net als het verschil tussen een kussengevecht en een messengevecht.

Mijn verblijf varieerde van een ijskoude kerker tot een gezellig appartement. Eén keer had ik genoten van het platonische gezelschap van een mooie vrouw. Ik keek ernaar uit om de volgende avond terug te keren. Maar de plaatselijke veiligheidschef stond erop dat ik geen twee nachten op dezelfde plek zou doorbrengen. Hij had natuurlijk gelijk. Toch was dit een keer dat ik wenste dat de beveiliging lakser was geweest! De tweede nacht bracht ik door in een flat met koud water. Het had tenminste een toilet.

Als we indicaties niet konden verbergen, konden we ze tenminste verdoezelen met valse sporen elders. Dit werd systematisch en met succes gedaan. Als er drie alarmbellen afgingen in één gebied, dan gingen er tien af in andere gebieden. Na verloop van tijd raakten achtervolgers uitgeput. De energieke actie verslechterde tot het gewoon doorlopen van de bewegingen.

Soms gebruikte ik een vermomming. Dit kon zo simpel zijn als een hoed. Ik droeg echter altijd kleding met meerdere zakken. Ik moest rekening houden met de zeer reële mogelijkheid dat ik alles zou moeten laten vallen en ervandoor zou moeten gaan. Ik moest documenten en geld bij me houden.

Op een keer werd ik midden in de nacht wakker. Ik hoorde "Politie!" roepen en op de deur bonzen. Gelukkig was het de kamer naast de mijne. Ik dacht dat de politie gewoon per ongeluk de verkeerde kamer had gekregen. Ze zouden binnen een minuut of twee voor mijn deur staan. Ik trok snel wat kleren en schoenen aan voordat ik naar buiten rende.

Maar ik had geluk! Ze zaten echt achter de man in de kamer ernaast aan!

Een andere keer hoorde ik iemand mijn naam roepen in het treinstation van Frankfurt. Ik deed alsof ik het niet gehoord had en liep door naar de uitgang. Maar de man haalde me in. Gelukkig was hij een sympathisant!

Ik had een aantal maanden een baard. Over het algemeen werden de mannetjes

voor de gek gehouden, maar de vrouwtjes herkenden me nog steeds. Misschien zijn vrouwen gewoon alerter. Maar misschien was het ook mijn onmiskenbare sexappeal.

In ieder geval had mijn eigen clandestiene activiteit zowel voor- als nadelen.

De voordelen waren onder andere internationaal reizen en interactie met interessante mensen. Ik heb bijvoorbeeld een aantal heel mooie jongedames ontmoet! Ik schiet me er zo meteen drie te binnen: de "Poolse prinses", de "Baltische barones" en de "Maffiaprinses".

Tot de nadelen behoorden ook deportaties. Mijn persoonlijke record was *twee in één maand* - op direct bevel van de tegenhanger van het hoofd van het Amerikaanse ministerie van Binnenlandse Zaken!

Een van de voordelen van mijn buitenschoolse activiteiten is dat ik een permanente uitnodiging heb om GRATIS te verblijven in een van de vele door de staat beheerde accommodaties.

Deze eersteklas, stevig gebouwde etablissementen zijn zo populair dat er hoge muren, prikkeldraad en gewapende bewakers nodig zijn om de massaal toegestroomde mensen buiten te houden! Zelfs de individuele kamers, meestal privékamers met sanitair, hebben tralies voor de ramen om het gespuis buiten te houden.

Roomservice bezorgt het professioneel bereide eten op je kamer. Je hoeft niet eens een fooi te betalen! Fitnessruimte, kapperszaak, medische post, wasserij, bibliotheek en zelfs winkel maken het onnodig om het etablissement te verlaten, zelfs bij een langer bezoek.

De andere gasten zorgen voor een fascinerend assortiment van uiteenlopende gesprekspartners. Interessante verhalen en nuttige informatie zijn hier in overvloed aanwezig.

Ben je jaloers? Dat hoeft niet! Ook jij kunt in aanmerking komen voor een GRATIS verblijf. Onderzoek gewoon de meest effectieve slogan en schreeuw deze op een druk openbaar plein.

Er is een populaire grap. Roep in geval van nood niet om de politie. Schreeuw in plaats daarvan een verzetsleus. De politie zal veel sneller komen!

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN
ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFBAUORGANISATION

Der Kampf geht weiter !

Seit 1933 haben nach der Kapitulation des Deutschen Reiches am 8. Mai 1945 die nationalsozialistische Bewegung wieder ein zu Hause in der Nachkriegszeit. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!

Seitens der von Massenmord, Verbrechen, Vorfälle und Verbrechen haben nicht ausgereicht, das kann der gesamte Welt zeigen. Adolf Hitler ist zurück!

Alle Nationalsozialisten sind wieder aktiv. Und Kampfschriften sind Schätze an Schätze im Kampf um die Erhaltung unserer rassen. Hitler!

Die Bewegung ist eine starke geworden, aber die Gefahr des kriegsgeheimes Volkstums ist heute noch viel größer als in der Vergangenheit.

Der rasch wachsende Gegner ist also dabei, das Volkstum - gegen alle rassen. Hitler (V) - zu beugen. Seine Mittel sind: Erziehung, Überwachung und Kampfschriften.

Ob "Hitler" oder "Hitler", ob in Wahrheit oder in Wahrheit, ob in Propaganda oder in Wahrheit, ob auf einem Schicksal oder auf einem Schicksal. Adolf Hitler Nationalsozialisten ist seine Pflicht!

Hitler!
Gottfried Louch

**TROTZ
VERBOT-
NICHT
TOT!**

NS-Nieuwsbulletin
www.nsdapao.org
#1005 19.06.2022 (132)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Front Report
Interview met Molly
Deel drie

NSK: Uw huidige projecten zijn duidelijk filosofisch en kunstgerelateerd.

Gelieve uw mening te geven over de impact van dergelijke onderwerpen in de politiek.

Molly: Ik probeer nog steeds de fotografie bij te werken, maar ik heb me vooral geconcentreerd op Adolf Hitler en het Leger van de Mensheid (www.movingthethreshold.com/ truth.htm). Ik ben nu bij 21 pagina's, en ik heb nog zoveel meer te doen. Het bestand van WO II is een absoluut misprijzel van informatie. Je moet informatie over één ding en vindt nog twee dingen om te onderzoeken. Het voelt een beetje aan alsof je een archeoloog bent, die het begraven verleden opgraaft. Een verleden dat men liever niet aan het licht wil brengen. We kun-

the NEW ORDER
Number 176 (181) Founded 1979 April 26, 2022 (126)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware countries and racial kinship fight side by side for the preservation.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are non-White immigration, culture destruction, and racism.

Whether "legal" or "illegal", whether in election battle or street battle, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind every National Socialist must do his duty!

Hitler!
Gottfried Louch

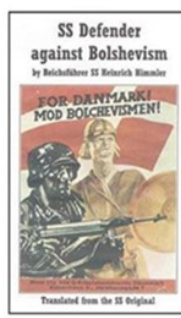

**TROTZ
VERBOT-
NICHT
TOT!**

De NSDAP/AO is de grootste ter wereld Nationaalsocialistische propagandaleverancier!

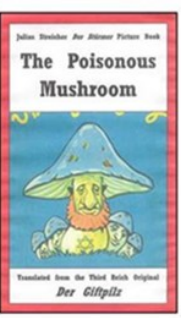
Gedrukte en online tijdschriften in vele talen

Honderden boeken in vele talen

Honderden websites in vele talen

**SS Defender
against Bolshevism**
by Reichsführer SS Heinrich Himmler
**FOR-DANMARK!
MOD BOLCHEVISMEN!**
Translated from the SS Original

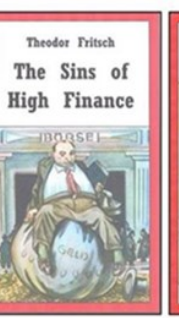
**The Poisonous
Mushroom**
Translated from the Third Reich Original
Der Giftpilz

**Hitler
in Italy**
**HITLER
in ITALIEN**
English / German / French / English

**SS Viewpoint - Vol. 9
Wife and Family**

**Theodor Fritsch
The Sins of
High Finance**

Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im BDK
English - German / French - English

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org

**Contact us to
find out how
YOU can help!**